

APOMIXIS
NEWSLETTER

3

April 30, 1991

The data presented here are not to be used in
publications without the consent of the authors

Apomixis Newsletter is a publication of
APONET
International Network for
Apomixis Research

Yves H. Savidan and Charles F. Crane (Eds.)
CRISTON, former Professor in Botany, Science Department in Chapingo, Mexico
and Department of Soil & Crop Sciences, Texas A&M University, College Station

ostatni okres oraz listę apomiksologów z podaniem ich szczególnych zainteresowań (w nr 3 obejmuje ona 287 adresów z całego świata).

Od nr 3 (1991) *Apomixis Newsletter* stało się publikacją APONET-u (International Network for Apomixis Research), otwartego dla wszystkich klubu badawczego, w ramach którego przygotowujący jest program „Apomixis and Development” z projektami dotyczącymi m.in. genetycznej kontroli apomiksji, ulepszenia apomiktycznych roślin uprawnych, prób przenoszenia apomiksji do seksualnie rozmnażających się roślin. Informacje o tym programie oraz naskik stawiany na praktyczny aspekt apomiksji sprawiają, że ANL jest atrakcyjny nie tylko dla teoretyków ale i dla praktyków.

Cena numeru wynosi 10 dol. US płatnych czekiem na nazwisko naczelnego redaktora Y. H. Savidana.

Redakcja: Yves H. Savidan and Charles F. Crane
APONET/Apomixis Newsletter
Apdo. Postal 6-641
06600 Mexico D. F.
Mexico

Romana CZAPIK

INFORMACJA BOTANICZNA
BOTANICAL INFORMATION

INDEX NOMINUM GENERICORUM
(PLANTARUM)

Index Nominum Genericorum (Plantarum) – ING – wydawany jest w serii *Regnum vegetabile* przez Fransa A. Stafleu, pod auspicjami International Association for Plant Taxonomy (IAPT). To trzytomowe dzieło wraz z suplementem stanowi podstawę „warsztatu pracy” każdego taksonoma. Idea stworzenia takiego opracowania zrodziła się na (poświęconej nomenklaturze botanicznej) genewskiej konferencji, bezpośrednio poprzedzającej obrady VIII Międzynarodowego Kongresu Botanicznego latem 1954 roku w Paryżu. Pokongresowe zalecenia dla Biura IAPT mówiły o 3-letnim okresie przygotowywania dzieła, w rzeczywistości praca zajęła 25 lat, a zaangażowane w nią były równoległe dwa ośrodki: za oceanem – Department of Botany of the Smithsonian Institution w Waszyngtonie a w Europie – Rijksuniversiteit Utrecht, a także grupa ponad stu współpracowników ING – specjalistów z całego świata. Zespół odpowiedzialny za ostateczny kształt opracowania stanowią: Frans A. Stafleu, Jan A. Leussink i Gea Zijlstra (dołączyła do grupy nieco później) oraz Ellen R. Farr z USA. Konieczność napisania Indeksu podyktowana została potrzebą uporządkowania istniejącego nomenclatury botanicznego. Znaczna liczba nieprawie opublikowanych nazw rodzajowych i ich cytowanie przez innych autorów prowadziły do powstawania wielu nieporozumień, a to z kolei wymagało ciągłego rewidowania i weryfikowania nomenclatury. Wiele z późniejszych nazw (jak potem wykazano), okazało się być homonimami, lecz liczba prac związanych z owymi zmianami nadmiernie „obciążała” literaturę taksonomiczną. Liczba i rozproszenie publikacji dotyczących danego rodzaju utrudniały dotarcie do interesującej badacza informacji. Autorzy Indeksu wykonali więc ogromną pracę polegającą na krytycznym przeglądnięciu całej dostępnej literatury i uwzględnili wyłącznie dane sprawdzone, oparte (w miarę możliwości) na publikacjach oryginalnych. Dzieło jest więc wyłącznie kompilacją danych już opublikowanych a zamierzeniem zespołu je opracowującego nie było tworzenie nowych kombinacji, publikowanie nowych lektotypów, nazw zastępczych, zmiana statusu taksonomicznego ani też prezentowanie opinii czy komentarzy.

Index Nominum Genericorum opiera się na regulach *Międzynarodowego Kodeksu Nomenklatury Botanicznej* (ICBN – International Code for Botanical Nomenclature). Ponieważ w czasie prac nad Indekssem sześciokrotnie zmieniały się ustalenia ICBN (od Sztokholmu 1952 do Leningradu 1978), zespół redagujący starał się na bieżąco zmiany te uwzględnić. Nie w pełni się to jednak udało, dlatego też zakres zmian nazewnictwa nie dla wszystkich grup roślin jest jednakowy. Przykładowo aktualizację zmian dla *Phanerogamae* doprowadzono do stanu z roku 1970, zaś dla roślin kopalnych granicę taką stanowi rok 1973. Do tekstu ING nie włączono nazw rodzajowych, których miejsca publikacji nie udało się ustalić. Starano się zachować oryginalną pisownię nazw, chyba że ta zawierała błędy typograficzne lub ortograficzne, wówczas za prawidłową uznano nazwę późniejszą. Umieszczony w tomie I dodatek III zawiera szczegółowe objaśnienia co do sposobu odczytywania informacji zawartej w ING. Poniżej podano dwa przykłady informacji dotyczącej przypadkowo wybranych rodzajów, zachowując formę (układ, typ czcionki) stosowaną w ING:

Volvox Linnaeus, Syst. Nat. ed. 10. 820. 1758.

LT.: *V. globator* Linnaeus (vide Ehrenberg, Infus. 72. 1838)

CHLOROPHYC.-VOLVOACEAE (48)

Camelina Crantz, Stirp. Austriac. 1: 17. 1762.

T.: *C. sativa* (Linnaeus) Crantz (*Myagrum sativum* Linnaeus)

PHAN.-CRUCIFERAE (79)

Pierwszy wiersz zawiera nazwę rodzajową, nazwisko autora lub autorów, którzy jako pierwsi ważnie opublikowali tę nazwę, tytuł i pełny cytat bibliograficzny oraz różne dodatkowe informacje. Wiersz drugi z kolei, tzw. wiersz typu, podaje typ (T.) lub lektotyp (LT.) i inne informacje np. bazonim. Wiersz trzeci określa pozycję taksonomiczną poprzez podanie taksonu wyższej rangi np. dla grzybów jest to zwykle rząd lub klasa, a dla glonów – klasa i rodzina. Liczba w nawiasie, umieszczona na końcu jest numerem autora, który przygotował tekst dotyczący danego rodzaju. Listę tych osób podaje dodatek I (tom I ING) wraz z ich numerami (przed nazwiskiem autora).

We wstępie do prezentowanego opracowania, Frans A. Stafleu napisał, że jest to największe z dotychczasowych przedsięwzięć IAPT, a jednocześnie określił je jako „dzieło nigdy nie zakończone”. Wynikający z rozwoju nauki stały napływy nowych informacji sprawiły, iż konieczne okazało się wydawanie suplementów. Suplement I ukazał się w 1986 r. a kolej-

ne, zgodnie z zamierzeniami wydawcy, mają być publikowane w odstępach pięcioletnich. Suplement zawiera nazwy nowe, poprawione i opuszczone oraz korektę błędów pierwszego wydania; uwzględnia również zmiany ICBN zaaprobowane przez XIII Międzynarodowy Kongres Botaniczny obradujący w Sydney w 1981 r.

Licząc na współpracę ze wszystkimi odbiorcami tego bardzo użytecznego dzieła, autorzy zachęcają do nasyłania wszelkich uwag i opinii, sugestii zmian oraz informacji uzupełniających, które zostaną wykorzystane w przyszłości. Poniżej podano adresy do korespondencji:

Dr J. A. Leussink [lub: Gea Zijlstra]
 Instituut voor Systematische Plantkunde
 Heidelberglaan 2, 3584 CS Utrecht, Holandia

Mrs. Ellen R. Farr
 ING Project, Department of Botany
 NHB 166, Smithsonian Institution
 Washington, D. C. 20560 USA

Index Nominum Genericorum (Plantarum). E. R. Farr, Jan A. Leussink, Frans A. Stafleu (eds.), dr W. Junk b.v., Publishers, the Hague, 1979, ss. XXV + 1896. ISBN 90 313 0327 2. Vol. I: Aa – EPOCHNIUM, ss. XXV + 630; Vol. II: EPROLITHUS – PEERSIA, ss. 631–1276; Vol. III: PEGAEOPHYTON – ZYZYGIIUM, ss. 1277–1896.

Index Nominum Genericorum (Plantarum). Supplementum I. E. R. Farr, Jan A. Leussink, Gea Zijlstra (eds.). Dr W. Junk b.v., Publishers, the Hague/Boston, 1986, ss. XV + 126. ISBN 90 313 0678 9.

Lucyna MUSIAŁ

**MUZEA, ARCHIWALIA, ZBIORY
 MUSEUMS,
 ARCHIVES, COLLECTIONS**

**KATALOGI NASION („INDICES SEMINUM”)
 W ZBIORACH MUZEUM OGRODU
 BOTANICZNEGO UNIwersYTETU
 JAGIELLOŃSKIEGO**

**Seed lists in the Museum of the Jagiellonian
 University Botanic Garden (Cracow, Poland)**

Tradycja wymiany nasion między ogrodami botanicznymi jest prawie tak dawna, jak same ogrody. Początkowo ich dyrektorzy w prywatnej korespondencji